

РЕШЕНИЕ

№ 5189

гр. София, 07.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 31.08.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **3035** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 145 и следващите от АПК, във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Б. Б. Е. Е., [дата на раждане], в област С., И., кюрд по народност с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на И., против Решение №743/14.02.2020г. на председателя на ДАБ – МС, с което е постановен отказ да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут. Иска се от съда да постанови отмяната на решението като неправилно и незаконосъобразно по подробно изложени правни съображения, позовава се на съдебна практика, която счита за константна, и която административният орган следвало да обори.

В съдебно заседание от 22.06.2020г., жалбоподателят лично и представляван от адв. Ж. от САК, поддържа жалбата, посочи, че той и малкият му брат - непълнолетен, са тук в България, а родителите му са в Германия, чакали решение на съда по тяхната молба за закрила. От 7 години с брат си не са се виждали с родителите си, иска да отиде с брат си при майка си баща си, но получавали откази и нямало как да стигнат до тях. Заяви, че майка му и баща му били в [населено място], провинция Х., имал телефонна връзка с тях.

В ход по същество адв. Ж. излага доводи за основателност на жалбата по делото и по аргументите, изложени в нея. Административният орган не е изследвал подробно възможността къде точно е възможно да бъде върнат жалбоподателя на територията на И., в това число налице ли е инфраструктура и предоставяни от държавата услуги относно лица, които живеят без семействата си. По предоставената възможност от

съда - след постъпване на писменото становище от Представителството на ВКБООН в о.с. от 31.08.2020г., адв. Ж. не представи допълнителни аргументи в писмена защита, а жалбоподателят, съгласно изявление на юрк. М. в същото съдебно заседание, че е напуснал адреса и в момента е в неизвестност, идентично при оформяне призовката за връчване на адреса на жалбоподателя- Регистрационно приемателен център Военна рампа [населено място], длъжностното лице при съда е посочило, че лицето не се намира на адреса.

Ответникът - чрез юрк. С. в о.с.з. на 322.06.2020г. оспори жалбата, като претендира по същество неоснователността ѝ. Следвало да се съобрази, че в началото на административното производство жалбоподателят бил непълнолетен, като за него и за неговия брат е направено запитване до Федерална Република Германия, където са родителите му. Поискано е събиране на семейството на нейна територия, но от германска страна бил постановен отказ за поемане на отговорност, предоставена била информация, че по отношение на родителите бил постановен отказ да бъде предоставена международна закрила на първа инстанция. Също на първото запитване било отговорено, че предстои депортирането на родителите, също не е даден отговор къде се намират, тъй като такава информация можело да бъде дадена единствено на чужденец, за който се отнася.

Юрк. С. също заяви, че в хода на административното производство са изследвани всички обстоятелства по чл.8 и чл.9, ал.8 ЗУБ на стр.10 от отговора или на стр.16 от делото, като поддържа, че не отговаря на предпоставките за установяване на международна закрила. Най-добрият интерес за детето е да бъде събран със семейството си, което не се намира на територията на Република България. Не се знаело, къде точно ще бъдат върнати родителите на жалбоподателя.

Впоследствие, юрк. М., в качеството на процесуален представител на ответника, представи справка за Република И. и конкретно с акцент Заключение на Изпълнителния комитет на ВКБООН относно връщане на лица, за които е установено, че не се нуждаят от международна закрила. № 96 (L.) (2003), а при повторно дадения ход по същество, претендира неоснователност на жалбата. Претендира, че и към този момент - 31.08.2020г., ДАБ не е получила информация за това, къде се намират родителите на жалбоподателя по последващо запитване. Счита, че в оспореното по делото решение органът е изследвал възможността чужденецът да се върне в И., конкретно на територията, където е пребивавал безпрепятствено преди да напусне страната си. се позовава на възможността да се върне в Иракски К., доколкото е пълнолетен. Счита също, че не са налице основания по чл.9, ал.8 ЗУБ, тъй като следвало да се основава на причини, свързани с положението на държавата му на произход, в която същият не може да се завърне, което не се установявало в случая. Счита, че характерът на тази закрила изключвал икономически, социални, семейни и други причини, зависещи изцяло от волята на чужденеца. Макар и причините по чл.9, ал.8 ЗУБ - Други причини, да са неназовани, те следвало да са такъв аспект и да разкриват реален риск от преследване върху личността на чужденеца при неговото завръщане в държавата му на произход.

Прокурорът -К. при СГП, иска от съда да отхвърли жалбата, прокурор К. в с.з. от 31.08.2020г. - представи идентично заключение и въз основа на допълнително приетите доказателства. .

От Представителството в България на ВКБООН във връзка с определение на съда от 31.07.2020г., представи по делото по електронна поща и в оригинал Заключения на Изпълнителния комитет на ВКБООН, относими към делото, съответно №107 (L.) и № 113 (L.) в превод на български език, представени към придружително писмо от 24.08.2020г. от Ш. Р., в.и.д. Представител на ВКБООН в България.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12 състав, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните и извърши дължимата преценка по реда на чл.168 вр. чл.146 АПК на оспорения акт, от фактическа и правна страна прие за установено следното:

По допустимостта на жалбата:

Решението е връчено на 02.03.2020г., а жалбата до съда е с дата 11.03.2020г., с оглед на което е подадена в срока по чл.87, ал.1 ЗУБ вр. чл.149, ал.1 АПК и е процесуално допустима.

По основателността на жалбата съдът приема следното:

Процесното решение № 743/14.02.2020 г. на председателя на ДАБ е постановено по молба за международна закрила с вх. № РД09-833/03.07.2018г. на РПЦ I С., подадена от Б. Б. Е., лице от мъжки пол, родено на 10.09.2001г. в [населено място], И., гражданин на И., етническа принадлежност кюрд, мюсюлманин -сунит по вероизповедание, с ЛНЧ [ЕГН], като личните му данни са установени въз основа на представен национален паспорт. Към датата на подаването на молбата за закрила, лицето е било непълнолетно, в хода на производството е представлявано от социален работник и експерт, определени със съответните заповеди, които са присъствали на проведеното интервю - протокол от 18.06.2019г. л.58 от делото. От страна на Агенция за социално подпомагане е предоставено становище в хода на производството по разглеждане на молбата, и след образуване на производство по общия ред, - л. 25 от делото, в което въз основа на информацията за детето - към тази дата вече пълнолетен, е формиран извод, че основните права на непълнолетния непридружен чужденец не са нарушени, не съществували към момента преки и непосредствени рискове за физическото, психическото, нравственото, интелектуалното и социалното развитие на детето. За да достигне до този извод, органът към Агенцията за закрила на детето е взел предвид данните за Б. Б. Е.: родителите му са в Германия, детето е без родителска грижа в България, детето желае да се събере с родителите си в Германия; напуска И. с цялото си семейство преди 3-4 години, легално с автобус, след като минали границата, автобуса спрял за зареждане, и двете деца - Б. и И. слезли от автобуса и отишли до тоалетна,, като се върнали, автобусът бил тръгнал, всички спели и не могли да разберат липсата им . След това полицията ги завела в бежански лагер в Турция, [населено място]; в България дошли преди няколко месеца с камион, като били шофьорът ги видял и предал на полицията. Б. Б. Е. е заявил, че чака да се събере с родителите и останалата част от семейството му в Германия, които чакали решение за закрила.

В хода на производството по молбата първоначално е проведено дъблинско производство, и отправено искане до Германия за поемане на отговорност във връзка с постъпила молба от родителите на Б. Е.,- л. 56 от делото, като по искането с

Решение № Д-ОК -70 /17.07.2019г. е образувано производство за определянето на компетентната за разглеждане на молбата за закрила държава-членка. данните за проведеното производство - л. 32 -43 от делото, са с резултат отказ на Германия да поеме отговорност, поради което с Решение № 13154/24.09. 2019г. на решаващ орган, дъблинското производство е прекратено и е продължено производството за предоставяне на международна закрила в Република България по молбата за международна закрила на Б. Б. Е.. Това решение е влязло в сила, предвид липсата на данни за обжалването му, връчено е на жалбоподателя в присъствието на преводачи представляващите го експерти в производството.

В хода на производството Б. Е. е бил настанен в место на ДАБ - ПМЗ О. Купел. По време на интервюто Б. Е. 4 заявил, че тук е с Брат си И., който бил на 12-13 години, владее турски, кюрдски и фарси езици, представил е иракски паспорт, имал и други документи, копие на лична карта на телефона, оригиналите били при баща му, Б. в Германия. Посочил е, че баща му и майка му са в Германия легално, работели, кандидатствали за закрила и учили езика, посочил е и свои брат и сестра с тях. Изложил е и обстоятелствата, при които са се разделили, описани по-горе при обсъждането на становището на органът по закрила на детето. В интервюто е навел данни за отправени заплахи към майката, която пеела. Счита, че са отправени заплахи към цялото семейство, счита, че от тяхната фамилия са стреляли по него и брат му И. докато пребивавали в Турция след раздялата със семейството. Посочва, че ако властите в Турция не съдействали да се събере със семейството си в Германия, в бъдеще щели да напуснат Турция.

За живота си в Иракски К. Б. Е. посочва, че семейството му е живяло само в [населено място], баща му бил дърводелец, а жалбоподателят му помагал, бил му чирак, после баща му започнал да пее заедно с майка му през 2014г. Страх го било от фамилията им, които отправяли заплахи заради дейността на родителите му - баща му пеел, правил записи и продавал дискове, майка му също пеела. След втората заплаха уведомили полицията, нямало доказателства и затова нямало арести, не си спомня кога били отправени заплахите. Жалбоподателят учил до четвърти клас, освен, че помагал на баща си друго не е работил, не бил търсен да се бие за никого, подлежал на военна служба след 20 години в И., не знаел дали военната служба е задължителна или не за К..

На въпрос живее ли някой в дома им в К. е отговорил, че не знае, нямало никой, когато напускали, не можел да се издържа - в И., ситуацията била много лоша, освен заплахата, имало и икономическа криза. На въпроса има ли роднини в И. е отговорил нямам, но впоследствие уточнил, че има, но не контактува с тях. Уточнил е също, че роднините му, които са отправяли заплахи, живее ли в [населено място].

Не му е оказвано физическо насилие, не знае защо баща му е избрал конкретен момент за напускане К., бащата купил билетите. Същевременно на въпроса защо точно сега подава молба за закрила е отговорил, "Аз не съм подал молба за закрила. Тогави ни казаха, че даването на отпечатъци е задължително. Нямах преводач, имаше двама служители в Б. и се подписахме там. Тук също." Искане да се събере с родителите си в Германия и само това. На изричен въпрос желае ли закрила от България, е посочил, че не желае закрила, желае да отиде в германия, където са родителите му, а след това е посочил, че не зане, в началото имало езикова бариера, не знаел какво са му казвали.

Що се касае до самата молба за закрила, - л. 76 от делото, същата е бланка с текст на

български език, заведена на 14.06.2019г. в Дирекция Миграция, в която ръкописно и на чужд език са попълнени данни в частта за обозначаване на лицето, което подава молбата за гражданството му и написан текст собственооръчно на родния си език. Съдържа се подпис и дата 14.05.2019г. От данните по преписката е видно, че за Б. Е. е издадена Заповед № 517з-2322 /09.05.2019г. за връщане до страна по произход - принудителна административна мярка на основание чл. 41,т.1 ЗЧРБ, издадена от началник Група миграция при ОД МВР С..

Пред орган на ДАБ на 15.05.2019г. и в присъствието на преводач, жалбоподателят е подписал молба - бланка на български език, с текст, че желае международна закрила, съдържа се и вписване за превод на молбата на арабски език, подписи на преводач и длъжностно лице, както и на жалбоподателя.

Очевидно, че жалбоподателят желае от българската държава да му предостави статут, който да му позволи да замине заедно с непълнолетния си брат И. за Германия при родителите си. Предоставянето на статут на международна закрила или на субсидиарна закрила по смисъла на Директива 2011/95, последният равностоеен на хуманитарна закрила по чл.9, ал.1 ЗУБ, в случай, че предварително е известно, че този статут ще бъде използван с такава цел, е недопустимо. Това изрично е предвидено в съображение 13 от преамбюла на Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, което съображение гласи:

"(13) Сближаването на правилата относно признаването и съдържанието на статута на бежанец и статута на субсидиарна закрила би следвало да допринесе за ограничаване на вторичното придвижване на молителите за международна закрила между държавите-членки в случаите, в които това придвижване се дължи единствено на съществуващи различия в правните норми на държавите-членки."

От заявеното от жалбоподателя след като е подал формално молбите си за закрила следва на първо място, че същият не желае закрила от българската държава, а само подходящ правен статус, който да му дава право на придвижване в рамките на ЕС.

Що се касае до общата ситуация в страната по произход - Иракски К., видно от справката, конкретно на л. 101 от делото, то ситуацията в полуавтономния кюрдски регион оставала спокойна, хората не изглеждали настроени към протести, съществували опасения от промени, които да подкопаят кюрдската автономия.. Не се планирало спирането на полети на международното летище "А.", изложени са и данни за мерки, във връзка със световната пандемия от коронавирус. на регионалните власти. Според справката, няма данни за промяна на ситуацията в [населено място], Иракски К., която остава спокойна и жалбоподателят може спокойно да се завърне.

Въпреки това, с оглед защита на най-добрия интерес на детето, какъвто е бил жалбоподателя към датата на подаване на молбата за международна закрила - 15.05.2019г., правилно административният орган е преценил по същество всички обстоятелства за личното му положение спрямо основанията и необходимостта от предоставяне на международна закрила.

Също така е видно от данните по делото, че жалбоподателят самоволно е напуснал към датата на устните състезания определеното място на пребиваване в РПЦ - към ДАБ, като по данни от юрк. М. е в неизвестност. Поведението му очевидно

потвърждава заявеното за нежеланието му да получи закрила от българската държава и целта му да замине другаде.

На първо място, съдът съобрази заявеното от жалбоподателя, че майка му и баща му изпращат пари за издръжката му. Поради това няма основание да се приеме, че ако бъде върнат в [населено място], Иракски К., ще има затруднения да се издържа, няма данни за невъзможност да се завърне в родната си къща. Изрично на интервюто е зададен такъв въпрос, като няма данни нито от изявленията на жалбоподателя нито от молбите на неговите родители, че нямам дом и къде да се завърнат в страната им по произход.

Що се касае до становището на органите от Агенцията за закрила на детето, за най-добрият интерес на жалбоподателя - като непълнолетно дете тогава, то е невъзможно поради дадените отговори от германска страна на първо място да се събере с родителите си, за което от страна на ДАБ са положени значителни усилия в рамките на възможното - за кореспонденция с германските власти с цел изясняване на статута на родителите.

От обстоятелствата по делото следва, че по отношение на жалбоподателя не са налице каквито и да са основания за международна закрила нито по чл.8, ал.1 ЗУБ - тъй като нито е преследван, нито има риск от преследване поради неговите религиозна и етническа принадлежност, пол или партийна принадлежност, нито е изложен на риск от посегателствата по чл.9, ал.1 ЗУБ, в това число предвид ситуацията в Иракски К., която и според актуалните данни по справките, представени пред съда, в никакъв случай не може да е определена като ситуация на вътрешен въоръжен конфликт. Съдът изцяло споделя изводите на административния орган по този въпрос.

Бежанската история на жалбоподателя действително е недостоверна и не следва да се кредитира което и да е от заявените от него основания. Като объркани и непоследователни следва да се приемат твърденията, че по причина, че майката и бащата били певци, са заплашвани от Ислямска държава и от роднините, но същевременно не знае кога точно са отправени заплахите. Също недостоверно е и твърдението, че неизвестни първоначално са разпитвали жалбоподателя и брат му кои са те и какво правят там, и като споменали имената на родителите, непознатите започнали да се приближават към тях, открили огън по тях, а те избягали. Изрично жалбоподателят е заявил, че лично не е имал каквито и да е проблеми в страната си по произход, не е арестуван, осъждан, не му е оказвано физическо насилие.

Правилно органът е приел, че има значителни противоречия в изнесените данни във времево отношение като за период от година и половина - две не са дадени обяснения за местонахождението, при съпоставката с изложеното от родителите в молбите им за времето в които са в процедура по молбата им за закрила в Германия. Тъй като е разполагал с мобилен телефон, неясно защо не го е използвал за да извести родителите си, че е останал на спирката в Турция, а автобусът междувременно е тръгнал. Вместо това е посочил, че едва 3-4 седмици след това се е чул с родителите си без каквото и да е обяснение. Също нелогично е и твърдението, че около 2 години е бил в бежански лагер в Турция без родителите да предприемат незабавни мерки и действия да се съберат или интересуват от жалбоподателя. Според заявеното, че са влезли легално в Турция, то не са имали основание да се укриват или

да не потърсят помощ от страна на държавата за детето си. Също недостоверно е твърдението на жалбоподателя, че нападателите в Турция били на около 40м. от него и брат му, но същевременно нападатели показали снимка на родителите му, която той разпознал от такова разстояние. Също недостоверно е и твърдението, че тези три лица са открили стрелба от подобна близка дистанция без да засегнат жалбоподателя, а също и брат му. Също недостоверно е и твърдението, че непознато лице решило да ги приеме и закара на паркинг с камион, в който впоследствие се укрили и този камион преминал на българска територия впоследствие.

По изложените съображения, представената от жалбоподателя бежанска история е изцяло недостоверна, не са налице основания, относими към предоставяне на закрила на основанията по чл.8, ал.1 и чл.9, ал.1 ЗУБ.

С оглед пълнота на преценката, и за проверка на изводите на органа по чл.9, ал.8 ЗУБ, настоящият състав на съда изиска и прие като доказателства по делото заключения на Изпълнителния комитет на ВКБООН. В хода на устните състезания ответникът посочи във връзка с приложението на чл.9, ал.8 ЗУБ, че е обсъдена в оспореното решение, същевременно адв. Ж. посочи, че административният орган при постановяване на решението си не е изследвал подробно възможността къде точно би могъл да бъде върне жалбоподателя на територията на Република И., налице ли и е инфраструктура, както и предоставяни от държавата услуги относно лица, които живеят без семействата си. Съдът като съобрази, че:

1.В оспореното решение органът е посочил, че не са налице основания по чл.9, ал.8 ЗУБ, но без повече конкретика. Съдът на основание даденото тълкуване от Съда на ЕС на чл.46, пар.3 от Процедурната директива, следва да разгледа и реши по същество въпроса дали следва да бъде предоставена международна закрила на чужденеца като вземе предвид всички относими обстоятелства, в това число настъпили след датата на издаване на оспореното решение.

2.В чл.9, ал.8 ЗУБ законодателят се е позовавал на "други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците", като същевременно Република България е член на този изпълнителен комитет, но няма указания в закона за установяване на съдържанието на тези заключения във връзка с прилагането им.

3. Същевременно, доводите на адв. Ж., посочени по-горе, са обхванати в част от заключенията, например относно децата в риск, в заключения 107 (L.) и 113 (L.), конкретно се съдържат заключения относно мястото на връщане и необходимостта от информация за него, преценката за условията на това място, въпросите на вътрешно разселване и обединяване на семейства.

4.-Изпълнителният комитет на ВКБООН е създаден от Икономическия и социален съвет на ООН с Резолюция от 30 април 1958 г. относно създаването на Изпълнителния комитет на Програмата на върховния комисар на ООН за бежанците (E/RES/672 (X)). Съгласно тази резолюция Изпълнителният комитет функционира като консултативен орган, що се отнася до нормите и политиката по отношение на международната закрила на бежанците.

-Въпреки че заключенията на Изпълнителния комитет не са правнообвързващи, те допринасят за тълкуването и доразвиването на международните стандарти за закрила на бежанците. Заключениета играят важна роля за определянето на начина, по който се тълкуват и прилагат Конвенцията от 1951 г. и Протоколът от 31 януари 1967 г. относно статута на бежанците.

-Следва да се отбележи, че Европейският съд по правата на човека им придава значителна тежест, като се позовава на заключенията, конкретно по т.34 от Решение от 29.01.2008г. на Голямата камера на Съда, дело С. срещу О. кралство (case S. v. the U. K., A. no. 13229/03), която точка се съдържа в частта за относимите международни правни актове, така

-Без съмнение по силата на препращането от чл.9, ал.8 ЗУБ, заключенията на Изпълнителния комитет имат правнообвързващо действие, придадено им изрично от националното право.

По въпроса дали съществуват причини, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на ВКБООН, и след изясняване на съдържанието на актуалните заключения, в това число на български език, като прие следното:

От данните следва, че жалбоподателят към датата на подаването на молбата на закрила е бил непълнолетно лице, като в хода на производството навършва пълнолетие, гражданин на И., роден в И., окръг С., [населено място] (уточнено на личното интервю, л.59 от делото) разделен от семейството си. Установено е от орган при ДАБ, че и двамата му родители са подали молба за международна закрила в Германия, по която според отговора на германските власти, е постановен отказ и ще бъдат върнати в страната им на произход - И., като няма различни данни и към датата на устните състезания по делото, според изявлението на ответника, доколкото от страна на ДАБ периодично се подават запитвания до германските власти.

2.От данните за жалбоподателя не следва, че същият не е под опасност от принудително разселване в страната му по произход и съответно интегрирането му в нови общества. В [населено място] или в Иракски К. не е налице ситуация на въоръжен конфликт. Като индивидуален рисков фактор не може да се счете и липсата на средства, предвид заявеното от жалбоподателя, че получава парични средства от родителите си. Няма данни, че не може да се завърне в семейния дом, обитаван преди да напусне страната си по произход. При тези обстоятелства то не следва да се преценява какъвто и да е капацитет на държавата по произход да приеме обратно жалбоподателя, нито наличието на финансови ресурси. Изискванията, съдържащи се в Препоръката №107 (L.-2007), касаещи както действия на място, които българската държава е следвало да предприеме спрямо жалбоподателя, така и рисковете при завръщането, в случая са спазени и конкретно относно следните относими елементи: .

а) В частта по буква б) "Основи на закрилата на детето", и конкретно следното:

-Принципът на най-добрия интерес на детето е първостепенно съображение при всички действия, засягащи деца;

-Следва да се отчита подобаващо значението на семейството и на структурите за подкрепа на семейството с оглед закрилата на децата;

-Засилено внимание следва да се обръща на децата при приоритизиране на финансовите и други необходими ресурси;"

-От българската държава не зависи да направи каквото и да е за родителите на жалбоподателя - в това число да се завърнат в Иракски К.. .

б)Що се касае до рискови фактори в общата среда - буква в) от същите заключения, като несигурна среда,ситуации на разселване, липса на устойчиви решения бедност и липса на възможности за семействата си да осигуряват издръжката си; затруднен достъп до услуги и тяхното използване като образование и здравеопазване; нарушения в структурите за семейна и общностна подкрепа; липсата на документи за връзката родители -деца; нито такива , посочени в групата индивидуални рискови фактори, не са налице спрямо жалбоподателя, доколкото същият нито е бил обект на насилие или свързан с военни групировки, нито е прекъсната връзката с родителите му, нито има данни, че ще изпадне в бедност, също няма рискове, свързани със здравословното му състояние.

в).Спазено е изискването в същото заключение - по буква ж) "Превенция, ответни действия и решения"- да се провеждат процедури за определяне на най-добрия интерес на детето, да се отразят потребностите и правата на децата, което е сторено в доклада на органите от Агенцията за закрила на детето. Същевременно, жалбоподателят е заявил, че не желае да учи, според данните по делото, при престоя му в страната потребностите му са задоволени.

г)Също изискването да улесняват предоставянето на подходяща за деца информация относно условията в местата на завръщане е спазено, доколкото е преценявано връщането на жалбоподателя в дома на родителите му, което изключва неизвестност на условията.

В нито едно от приетите по делото заключения на Изпълнителния комитет на ВКБООН не се съдържат основания, които да съставляват препоръки към договарящите към Ж. конвенция държави, за предоставяне на международна закрила в конкретни ситуации. Що се отнася до събиране на жалбоподателя със семейството му,съществувало в страната му по произход, то този въпрос не е предмет на правна уредба в областта на актовете, регламентиращи предоставянето на международен статут. Едва след като на член от семейството е предоставен такъв статут и пребивава законно на територията на държавите членки, се преценява нуждата от събиране на семейството въз основа на установени изрични основания. Обстоятелството, че майката и бащата на жалбоподателя са в процедура по предоставяне на закрила в друга държава членка, не съставлява такова основание.

Предвид на всичко изложено, жалбата по делото е изцяло неоснователна и съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ, с оглед на което

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Б. Б., [дата на раждане] , с в област С., И., кюрд по народност с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на И., против Решение №743/14.02.2020г. на председателя на ДАБ – МС, с което е постановен отказ да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на

Република България с касационна жалба или протестирано с касационен протест, в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: